

OSTROV TEMNOTY

DANIEL AUBREY

Daniel Aubrey
OSTROV TEMNOTY

Přeložila Jana Jašová

OSTROV TEMNOTY

DANIEL AUBREY

DARK ISLAND

Copyright © Daniel Aubrey, 2024

Všechna práva vyhrazena

České vydání © Bourdon, 2024

Překlad © Jana Jašová, 2024

Obálka © Jiří Dvorský

ISBN: 978-80-7611-148-6

Dylanovi a Maggii,
kteří mi vůbec nepomohli

ORKNEJE

PONDĚLÍ
19. PROSINCE

1

Tyhle ostrovy prostě neudrží tajemství. Na Orknejích nic nezůstane pohřbeno navždy.

Tohle už Freya dobře věděla, připomínat se jí to nemuselo, a přece se to ráno dočkala. Postávala na strmém balvanitém návrší nad dunami a pozorovala je. Věděla, že se od nich nachází v bezpečné vzdálenosti, asi dvě stě metrů od zálivu ve tvaru půlkruhu – rozhodně ne tak blízko, aby si jí všimli, a příliš daleko na to, aby sama slyšela víc než hukot větru a burácení našťvaného moře. Kdesi na jihovýchodě se do oblohy rozpíjel zdráhavý úsvit a barvil mračna do odstínu zelenkavé šedi. Poskytoval jí zatím stěží dost světla na to, aby viděla i do tváří postav v jednorázových bílých kombinézách, jež se vynořovaly a zase mizely mezi pahorky. V místech, kde stávala proslulá osada z mladší doby kamenné. V noci se tudy přehnal bouře a nad ránem zavládl jakžtakž klid, i když dost ošemetný, protože do plachty dvojice v bílém se co chvíli opřel prudký poryv. Jeden takový ji i s oběma staviteli málem odfoukl. Levným dalekohledem nedokázala rozeznat, čím se zabývají, avšak dovtípila se, že se nejspíš snaží zakrýt cosi nevábného, co ta čina na pláži odhalila.

Další tajemství, které tyhle ostrovy nedokázaly ututlat.

Přejela si jazykem přes suché rty. Chutnaly po mořské soli. Levačkou si přidržela kapuci nepromokavé žluté bundy a pravačkou dalekohled zaostřila, až bílým skvrnám v dálce narostly končetiny. Smála se, když Tom navrhl, aby si v laciném krámku se suvenýry v John o'Groats koupili základní výbavu pro amatérské pozorovatele ptáků, ale teď musela přiznat, že se jí hodí.

„Co když uslyšíme chřástala, až půjdeme venčit Lunu?“ pokoušel se jí zlákat. „Nebo co... co když zahlídnem u pobřeží hejno velryb? Říkám ti, jestli si ty dalekohledy nekoupíme teď, budeme jednou hořce litovat.“

Jeho zvědavost byla tak upřímná a ornitologické nadšení natolik nevinné, že neměla srdce manželovi povědět, že jako pubertáčka na Orknejských sice chřástala sem tam slyšela, ale nikdy neviděla. A kdyby přece jen nějakého zaslechli, těmi levnými plastovými krámy by ho stejně nevypátrali.

V kapse bundy jí zavibroval mobil a přerušil její úvahy. Ani se nepodívala na jméno volajícího a už zase se jí žaludek sevřel úzkostí, kterou cítila celou cestu sem. Nebyl to hovor, co čekala, a div se jí neulevilo, když na displeji spatřila jméno *Kristin*. Dlouho rozvažovala, jestli ho má vzít, až spadl do hlasové schránky. Na povzbuzenou utkvěla pohledem na fotografii Toma a jejich černé labradorky, kterou si nastavila jako zamýkací obrazovku.

Osm dvacet tři.

Kristin se určitě zajímá, kde vězí.

Freja si zastrčila mobil zpátky do kapsy. Napíše jí, až se dostane na místo činu, přestože se jí tam zatím moc nechtělo. Ještě s tím pár minut počká. Znovu přiložila dalekohled k očím a volná ruka jí mimoděk vyhlédla k piercingu v pravém uchu. Začala pecičky mačkat jednu po druhé, pěkně shora dolů a pak zase zpátky. Počítala: *jedna, dva, tři, čtyři, pět. Pět, čtyři, tři...*

Mlha se jí v hlavě začala rozpouštět. Dech se vracel k normálu.

A pak si toho všimla.

Dole na pláži se cosi pohybovalo. Vítr divoce zvedal vlny a hnal je na pruh mokrého písku, kde za sebou nechávaly obláčky pěny připo-

mínající květinky laskavce. A pak, mezi naplaveninami po ustupujícím přílivu, znovu zahlédla ten pohyb. Obrys černý jako stín. Písek, moře a kamení se jí houपालy před očima, až se zdálo, jako by ji postihla mořská nemoc. Přejela dalekohledem pobřeží doleva i doprava, dokud cíl nezaměřila. Pes! Krásný německý ovčák s černohnědou srstí rozechvívanou větrem. Najednou se upřeně zadíval ke břehu. Čelisti se mu otvíraly a zavíraly, jako by tam s někým klábosil. Poryv o pár vteřin později ke Freye přivál i jeho štěkot.

Sledovala, kam se zvíře dívá: ke kamenům u vody na vzdálenější straně zálivu, kde stál zády k moři nějaký člověk. Bylo to daleko a obličej mu taky zakrýval dalekohled, i když z náznaků se dalo usuzovat, že to bude postarší muž. Držel hůl a vítr mu cuchal bílé vlasy hned sem, hned zase tam. Sklonil přístroj a Freya zaostřila svůj. Vyrozuměla, že neznámý stejně jako ona pozoruje forenzní tým, jak na šerém prostranství za Skara Brae rozestavuje obloukové lampy.

Zůstal tam stát ještě další dvě minuty a soustředěně dění vstřebával. Pak pískl na psa, otočil se k mysu a spěchal pryč.

2

Rozdivočelý vítr s sebou přinášel moře a hnal ho přes duny na úzkou silnici.

Stěrače na čelním skle kvílely jako vzpurné batole. Když Freya zdolávala onu nedlouhou vzdálenost ke vstupu na archeologické naleziště Skara Brae, rozbolely ji zuby. Brána byla sice dokořán, jenže od vjezdu až na parkoviště se táhla modro-bílá policejní páska. Před ní postávala žena středního věku, v purpurovém a od pohledu příliš tenkém kabátu, kdežto prostor za ní jistili dva policisté v uniformách: starší muž a jeho mladá kolegyně. Freya se jim snažila vyhýbat pohledem, když projížděla kolem, ale jejich zvýšené hlasy k ní pronikly i přes skřípění pneumatik na šterku a hukot topení, které se snažilo vyhrát její obstarožní Hyundai Getz nad bod mrazu. Jela po silniče ještě kousek dál, kolem nevelké křižovatky a neoznačeného bílého Audi Q3, zaparkovaného sotva za okrajem trávníku, takže málem zatarasilo průjezd. Zajela ke krajnici a vypnula motor. Stěrače se zastavily v půli cesty, a tak musela znovu otočit klíčkem v zapalování. Gumové lišty nevrle zadrnčely, když na sotva vlhkém skle sklouzly do klidové polohy.

Zůstala sedět v tichém autě rozhoupávaném poryvy větru a v bočním zrcátku sledovala trojici lidí u pásky. Uhodla, že právě s onou dá-

mou v purpurovém kabátu se tu má setkat. Podle Kristin se jmenuje Gill.

„Možná bude trochu...“ nakousla šéfová během nečekaně brzkého ranního telefonátu a zbytek věty nechala viset v říši bezdrátového spojení. „Prostě, neberte si to od ní osobně, jo? Nejsme tady všichni taková, fakt ne.“

Což nebylo dvakrát povzbuzující.

Freya zavřela oči a ucítila, jak se jí ruka zase nekontrolovaně zvedá k pravému uchu. Měla v něm zasazených pět stříbrných peciček – dvě v lalůčku a tři na okraji boltce – a ty tiskla pokaždé takovou silou, až ji konečky prstů pálily. Pomáhalo jí to rozmotat dráty v hlavě a uklidnit nervy, jenže dneska ráno ne. V sázce je příliš. *Musí* to zvládnout, ale změna plánu v ní probudila úzkost hraničící se zlostí. Takhle se to stát nemělo. Na tohle se nepřipravila. Nemohla by prostě –

Prudce otevřela oči.

Neblahé myšlenky uťal zvuk připomínající nálet zuřivého vosího roje. Vyrhl ji z kolotoče úvah a vyžádal si bezvýhradné soustředění. Zadívala se do okýnka a sledovala, jak se policejní páska chvěje ve větru jako struna kytary. Za ní v chabém úsvitu tiše blikaly modré majáčky. Zelený LCD displej hodin na palubní desce hyundaie oznamoval, že je něco po půl osmé. Do skutečného východu slunce pořád zbývala ještě dobrá půlhodina. Freya se pokusila zklidnit počítáním vozů zásahovky na parkovišti. Odhadla, že pět patří policii a tři vyšší jsou dodávky, třebaže na ně přes kamennou zídku dobře neviděla. Z návštěvnického centra teď vycházeli nějací lidé, v šeru sotva rozeznatelní. Dva z nich v zelených kombinézách. Aha, zdravotníci. Vyváděli z areálu dlouhána s dekou kolem ramen. Šel sám, takže asi neutrpěl žádné vážnější zranění. A nepřítomnost eskorty naznačovala, že to určitě nebude zatčený.

Zamířili k jedné z dodávek za zídkou – a vzápětí se z parkoviště vynořila sanitka. Jeden ze záchranářů seděl za volantem, druhý nejspíš zůstal vzadu s čahounem. Vůz zastavil u modro-bílé pásce. Starší policista přistoupil k řidičovu okýnku s psací podložkou a dal mu cosi podepsat. Freya věděla, že se vedou záznamy o všech, kdo vstoupili za pásku,

anebo vyhrazený prostor opustili. Tohle nebylo ani zdaleka její první setkání s místem činu – o důvod víc, proč byl holý nesmysl poslat ji sem, aby se učila zrovna od Gill. U kolika závažných zločinů se její údajná zasvětitelka asi tak vyskytla? Pokud nedělala nikde jinde než na Orkne-jích, leda u hrstky.

Když policista pásku odtáhl, diesel zaburácel a sanitka se rozjela po silničce podél zálivu. Majáček blikal, ale obešlo se to bez houkačky. Na konci vůz zahnul doprava, podél osamělého pobřeží vstříc středu ostrova směrem na Kirkwall.

Načež se postavy u pásky zaměřily na ni.

Už to nelze odkládat. Musí si pečlivě promyslet, co řekne.

Zdravím, já jsem Freya. Ta nová, posílá mě Kristin...

Proboha, takhle ne. To zní, jako když do třídy přijde nová žákyně.

Snad by bylo vhodnější: *Jsem ta nastupující reportérka.*

To už zní líp, jen je to děsně formální. A má se Gill zmínit, že psávala i pro *Herald*, nebo to bude vypadat jako vychloubání? Anebo bude spíš působit domýšlivě, když o tom pomlčí, jelikož si v hloubi duše myslí, že to bylo daleko lepší než psát pro místní plátek *Orcadian*? Kruci, právě proto se s ostatními tak nerada vybavuje. Vždyť kolik úsilí člověka stojí vykoumat, co od něj druzí očekávají – aby se vyjádřil tak, jak chtějí slyšet. Vyčerpávalo ji to.

Trojice u pásky na ni pořád zírala. Freya se zhluboka nadechla a ještě silněji si zaštípla cvočky v uchu.

Pak spolkla žluč, která se jí drala na jazyk, a vystoupila z auta.

3

Sotva vykročila do ostrého větru, znovu si vzpomněla na Toma.

„Nebude to stejný, uvidíš,“ ujišťoval ji před odchodem z domu. „Jiný místo, jiný lidi. Zvládneš to, dej na mě.“

Luna se jí coby morální opora otřela o nohy a nechala jí na džínách další nános černých chlupů. Tom jim říkal „labradoří třpytky“. Domek, který si tu koupili, stál na jejich pozemku nedaleko vesnice Orphir na břehu zátoky Scapa Flow. I teď v něm bylo teplo a útulno, přestože svět za okny zatím dusila tma. Freye se odtud nechtěla.

Tom ji pevně objal, políbil ji na temeno a na jednu blaženou chvíli mezi nimi bylo zase všechno jako dřív.

„Nebudou to takoví čuráci jako v *Heraldu*, uvidíš.“

Jenže ani ti v *Heraldu* ze začátku čuráci nebyli.

Dvířka se za ní v tom nečase přibouchla v okamžiku, kdy je pustila z ruky, což ji vytrhlo z přemýšlení. Tři páry očí si ji nepříjemně prohlížely. Zvedla nejistě ruku na pozdrav a vydala se k nim. Cítila, jak se do ní přes bundu zakusuje chlad a vystřeluje jehličky bolesti do levého boku. Ještě se jí úplně nezahojil. Strčila si ruku do kapsy a přitiskla si ji na bolavé místo, protože před nimi nemínila kulhat. Pečlivě si rovnala slova na jazyku a zhluboka se nadechla.

„Tady nemáte co dělat.“

Zarazila se.

Cože to na ni ta ženská vyštěkla?

Následovalo hrobové ticho. Takže bylo zjevně na Freye, aby opáčila: „Pardon?“ Jako by udělala něco špatně.

„Tady nemáte co dělat!“ zakřičela na ni znovu ta v purpurovém, aby přehlušila vítr. Ukázala na parkoviště, kde stála policejní auta. „Něco se tady stalo. Turistický centrum je dneska zavřený. Smí sem akorát policie a média. Nedá se svítit, zlato.“

Freya mlčela. Zuřivý roj se rozbzučel ještě hlasitěji.

„Vraťte se do auta a odjedte, prosím.“

Tentokrát na ni promluvila ta policistka. Vyznělo to natolik zmateně a autoritativně, že byla v pokušení poslechnout.

„Ne, vy mi nerozumíte,“ osmělila se nakonec. „Jsem Freya. Freya Sinclairová. Ta nová.“ Tři obličej se nechápavě svařily a ona si v duchu vynadala, že z ní nakonec vypadlo přesně to, co nechtěla. „Je to v pořádku. Mám tady být.“

„Říká kdo?“ houkla policistka.

„Kristin.“

„Kdo?“

„Šéfredaktorka.“

„Kristin Flettová z *Orcadianu*?“ zeptala se žena v civilu. Nepřestávala se mračit.

Freya přikývla. „Vy jste Gill?“

„Jo.“

„To Kristin mě za vámi poslala. Jsem ta nová.“

Zlostí sevřela víčka. Proč jim to ksakru opakuje? Když je zase rozlepila, zjistila, že Gill opustila prostor před páskou a hrne se po štěrkové cestě k ní. Freya cítila, jak se jí s každým zakřupáním v těle všechno napíná. Příchozí se zastavila těsně u ní – tak blízko, až bylo na tváři vidět, kde jí končí nános mejkapu. A nepatrné skvrny rtěnky na zubech zažloutlých od nikotinu. Páchla cigaretami a zvětralým kafem, až se z toho Freye zvedl kufr. Přitom byla nalačno. Gill jí položila ruku na předloktí a ona

si přes žlutou bundu a silnou flaušovou mikinu náhle připadala kontaminovaná. Pošpiněná.

„Kristin mi ráno neříkala, že tady mám někoho hlídat.“

Co je sakra zase tohle? Freya netušila, a tak to nechala bez komentáře.

„Pojď,“ pobídla ji Gill a pokývla k bílému audi. „Proberem to uvnitř.“

Odtáhla novou kolegyni k němu a nastoupily. Vnitřek vozu sám o sobě připomínal další místo činu: všechno v něm bylo ulepené a Freyiny nosní dírky zaplavil puch, jako by naráz pozřela zbytky ze všech zmuchlaných plechovek od limonády Irn-Bru na podlaze i všechny drobečky ze sáčků od křupek poházených na zadním sedadle.

„Tak jak je to s tebou?“ zeptala se ta ženská, když se dvířka audiny přibouchla a uvěznila je uvnitř. Vypadala na pětapadesát, dost možná ještě o chloupek víc, kdyby si Freya odpustila luxus laskavosti. Gilliny krátké hnědé vlasy rámovaly kulatý obličej, jehož nachový odstín byl o dost výraznější než barva kabátu, dokonce i ve voze, kde přece nefoukalo.

„Jak to myslíš?“ Když už došlo na tykání, radši se zvyklostem přizpůsobila.

„Jen přemejšlím, co mně to hodili na hrb,“ prohodila Gill. „Nebo jak moc tě musím vodit za ručičku. Seš v branži úplná novicka, nebo už to pár let děláš? Asi nebudeš moc dlouho po škole, že jo, zlato?“

Freyino podmračení se prohloubilo. Bylo jí dvaatřicet a určitě nevypadala jako elévka. Rozhodla se to podat stručně. „Dělám reportérku s přestávkami už deset let.“ Málem pozdě, ale přece si uvědomila, že se ještě sluší zeptat: „A co ty?“

Gill povyrostla a nadmula hruď. „Pořád v jedněch novinách, už celejch třicet let. Nastoupila jsem tam hnedka po škole a nikdy nedála nic jinýho.“

Freya přikývla. Netušila, jak na tohle reagovat. Litovala, že nepožádala Kristin, jestli by nemohla dnes ráno nastoupit rovnou do zpravodajského sálu, jak se ostatně původně domluvily. První den v nové práci jí drásal nervy tak jako tak a nenadálá změna plánu ji rozhodila úplně. Marně se snažila vzpamatovat. A teď se musí navíc potýkat s příkrostití téhle matrony, s útokem na svoje nosní dírky i drsným třepotáním

policejní pásky. Nepříjemnosti jako by se slily do cílené snahy nadělat z jejího mozku marmeládu.

Myšlenky se jí stočily k rozhovoru s terapeutkou, k níž ji poslali po nehodě. Bylo to poprvé, kdy jí někdo naznačil, že by mohla trpět autismem. Moc o něm nevěděla, avšak terapeutka jí ty stavy popsala celkem názorně. Takový jedinec si prý připadá, jako by se jeho smysly mnohdy zapínaly naráz a vmžiku se rozběhly nejmíň na stodesetiprocentní výkon.

„Autista mívá často dojem, že mu seabeméně významný zvuk připomíná start kosmické rakety,“ vysvětlovala jí doktorka. „I nejslabší zápach se pro něj stává nesnesitelným puchem.“

Tohle Freya znala. *Důvěrně*. A přesně tak se teď cítila. Zoufale bojovala, aby veškeré dotěrné zvuky i pachy vytěsnila do pozadí. Aby se přinutila dívat společníci do očí. Aby dávala najevo zájem.

„Dozvěděla ses od nich něco?“ zeptala se a pokývla bradou za Gillino rameno, na strážce zákona u pásky. Snažila se, aby to působilo přirozeně. Nejspíš se jí to povedlo. Starší kolegyně si jejich potíží zřejmě vůbec nevšimla.

„Vod těch? Ani ň.“ Gill se zadívala stejným směrem jako Freya. Policisté hleděli k autu a rty se jim pohybovaly. Freya by vsadila boty, že mladá policistka právě pronesla slovo *píča*.

„To je konstábl Flynnová, Kate Flynnová,“ prohodila zasvětitelka. „Je u sboru asi tak rok, ale už má dojem, že tomu bordelu kurva velí. Ta čúza je snad vopilá mocí. Vedle ní je Jim, teda konstábl Brannigan. Vomáme nej úplně stejně.“

Konstábl Flynnová připadla Freye mladinká, sotva přes dvacet, a měla blond vlasy stažené pod helmou do přísného culíku. Dychtivost v jejím výrazu naznačovala, že je v oboru nováčkem, kdežto její kolega Brannigan budil dojem, že přesluhuje. Jeho tmavošedé vlasy nutně potřebovaly zastříhnout a vrásčitý obličej dával najevo, že tohle viděl už mockrát. A že ho to nijak zvlášť nevzrušuje.

„A kdo nám teda dal tip?“ zajímala se.

„Mně.“

„Prosím?“

„*Mně dali tip, ne nám.*“ Gill se k ní natočila a zahalila ji další porcí kozího dechu s nikotinovou příchutí. „Tak ti to líčila Kristin? Že redakce dostala hlášku?“

„Kristin nic neupřesnila. Proto se ptám.“

„Aha. Tak abys věděla, to já jsem tu hlášku dostala. Ráno mi volal jeden můj zdroj. Michael Towrie. Je to farmář odvedle z Northdyku. Prej kolem sedmý zahlíd modrý majáčky a baterky kolem pobřeží. S Michaelem se znám léta – většina lidí tady na ostrovech mě zná a ví, že mně můžou dát echo, kdyby něco. A já zase vím, že je na ně spoleh.“

Když ten Michael viděl majáčky už kolem sedmé, pomyslela si Freya, v kolik hodin asi volal Gill? Jak dlouho tu ta ženská stojí v mrazivém povětří a nechává se policisty ostentativně přehlížet?

„Hnala jsem se rovnou sem,“ pokračovala kolegyně. „Povídám Kristin – rači zjistím, co se děje, než se to rozkřikne a než nám sem začnou strkat rypáky všichni všetečný parchanti z týdle strany úžiny.“

V rozhovoru nastala odmlka. Freya měla neodbytný dojem, že Gill čeká na nějakou reakci. „Je tady forenzní tým,“ vysvětlila po chvilce. „Něco hledají na poli na jih od Skara Brae.“

Ať už místní reportérka čekala cokoli, tohle rozhodně ne. „Jaks na to přišla?“

„Po cestě jsem se stavila na parkovišti u pláže. Z vrcholku pobřežní hráze je vidět ledacos. Policejní stany, lampy obloukovky, lidi v jednorázových bílých kombinézách. V bývalý práci jsem takhle místo činu pozorovala mockrát.“

Teď pro změnu sklaplo Gill. Freya viděla, jak jí pohled starší ženy rejdí po tváři, jako by po něčem usilovně pátrala. Jenže ať to bylo, co chtělo, očividně nevyčetla nic.

„Podle mě se při noční bouřce buď něco vyplavilo na břeh, nebo porvyv odkryly něco nepříjemného na souši. Co myslíš ty?“ navrhla ještě.

Gill mlčela. Chvění policejní pásky se ozvalo nanovo a sílilo tím víc, čím déle se ticho v autě protahovalo. Přimhouřené oči starší ženy znovu těkaly mezi Freyiny, ta nakonec podlehla nutkání a odvrátila se.

„Tak fajn, mám nápad,“ pronesla konečně novinářská matadorka.

Otevřela dveře audi a dovnitř zafícel vítr. „Ty mlč, jasný? A dělej všechno podle mě.“ Načež vystoupila, a než Freya stačila cokoli namítnout, vydala se k policejní pásce.

Když se i ona vysoukala ze sedadla a otevřela si, slyšela, jak Gill huláká: „Tak heledte, já vím, že je tam mrtvola! Takže máte na vybranou: buď hnete zadkem a seženete mi někoho z detektivů, ať sem přijde a vydá prohlášení, nebo sepíšu, co vím, ať si pak čtenářstvo špekuluje po svém.“

Freya popošla k pásce. Konstábl Brannigan se usmíval a vrtěl hlavou, ale jeho kolegyni ve službě to zjevně nepobavilo.

„Kdo si ksakru myslíte, že jste?!“ zavrčela konstábl Flynnová.

„Nejzkušenější reportérka na ostrovech, děvenko. Hlas lidu. Moje noviny volají vaše lidi k zodpovědnosti už přes sto padesát let a já –“

„*Volají k zodpovědnosti?* Tak říkáte těm sračkám, co jste o nás psali loni v létě?“

„Řízli jsme do živýho, zlatičko. A teď poslouchejte, tohle je moje poslední varování. Buď sem pošlete to líný prase Muira, nebo –“

„Detektiva inspektora Muira? Ferguse Muira?“

Ticho. Oči všech přítomných se stočily k té, která to pronesla. Freya cítila, jak se jí propalují do sítnice jako paprsky zesílené soustavou čoček. Málem zvedla ruce k piercingu v uších. Hned si je nacpala do kaps, aby jí to nelákalo.

„Vodkaď znáš Ferguse Muira?“ houkla Gill.

Neodpověděla. Dívala se na konstábla Flynnovou. „Vyřidte mu, že je tady Freya Sinc... ne, Freya *Spenceová*... a že žádáme o pět minut jeho vzácného času. Pak zmizíme.“

Policistka pohlédla na kolegu, který suše pokývl. Snad je potěšilo, že někdo zavřel Gill klapačku. Nebo za to mohl příslib, že potom už jim cháska od novin dá pokoj. Co si každopádně blondýnu v uniformě přimělo, aby podstoupila od pásky, natočila se zády k větru a přitáhla si ke rtům vysílačku přípevněnou u nárameníku.

„Spenceová?“ ozval se konstábl Brannigan. „Nejste příbuzná Neilla Spence?“

Freya přikývla. Na Gill neviděla, a přece cítila, jak jí ta ženská ostraži-

tě sleduje. Zaměřila se na ni koutkem oka a připadalo jí, že je vyvedená z míry. Nebo rozzlobená. Možná obojí.

„Jsem jeho dcera.“

Policista přikývl a sklopil zrak. Znovu se usmál, už o poznání vřeleji. „Dobře si na Neilla pamatuju. Makal jsem s ním, když byl ještě u nás. Byl to dobrej chlap. Strávil jsem s ním hodně času.“ Vzhlédl. „Smutný, co se mu stalo.“

Nebyla si jistá, co by na to měla odpovědět, takže jen mírně přitakala.

Konstábl Flynnová se vrátila k pásce a na rtech jí pohrával pobavený úsměv. „Vypadá to, že vaše *nová* má lepší styky než vy, *zlatíčko*. Hlas lidu, jo? Z toho by se jeden posral, fakt že jo.“

Otočila se k Freye.

„Takže pět minut.“

4

Gill šla první. Zprudka oddechovala, nicméně velení se vzdát nemínila. Freya cítila, jak z jejích shrbených ramen sálá vyčerpání jako horko z rozpáleného asfaltu.

Řekli jim, že se mají hlásit u policisty u vnější pásky za návštěvnickým centrem – u té směrem k moři. „Detektiv inspektor Muir se s vámi sejde tam,“ informovala je blondýnka. „Nebude to kvůli vám celý obcházet až sem.“

Zkrátily si cestu kolem vrcholku nad pláží a propletly se mezi řasami a dalšími naplaveninami, jež daleko na souš vyvrhla bouře. Mezi úlomky dřeva a plastu. V zemi se leskly obrovské louže. Freya držela hlavu zpřímá a zhluboka se nadechovala čerstvého vzduchu. Tady už byly bezezbytku vydané napospas moři, tady už se mezi nimi a proudy od Newfoundlandu nenacházelo nic krom několika skalnatých ostrůvků a tisíců kilometrů chladného oceánu. Cítily to v síle víchru, který se do nich opíral a vychyloval je z rovnováhy. Freye uvolnil pár zrzavých pramínků z ohnu a vháněl je zpět do jejích tváří jako nezbedné plameny.

Při pochodování za Gill upoutalo její pohled strohé sídlo Skail House ze stoicky šedého štípaného kamene, čelící neúnavným vlnám zrozeným v nejsevernějším Atlantiku. Jeho majitelé tu v polovině devatenáctého

století po bouři, která se v lecčems podobala té včerejší, objevili pozůstatky neolitické vesnice Skara Brae. Rozzuřený živel před sto padesáti lety odplavil zeminu a poodhalil základy pět tisíc let starých obydlí a řemeslnických dílen. Freya si pamatovala, jak sem jezdívali na školní výlety – i na ten hřejivý pocit v břiše, když naslouchala líčení, jak archeologové objevili na vykopaných krbových římsách dobové dekorace. Raně starověké ozdoby vyryté do velrybích kostí a polodrahokamů. Doklady kulturní vyspělosti orknejských venkovanů před pěti tisíciletími, do jednoho skvěle zakonzervované, nedotčené.

Dneska se tu ale našlo ještě něco navíc.

Odhrnula si vlasy z očí a soustředila se na scénu v dálce. Ve svém posledním zaměstnání v krimi rubrice *Heraldu* psala o stovkách děsivých případech, až v kontaktu s hrůzami takřka otupěla. Přesto tušila, že zde bude muset forenzní tým postupovat podstatně jemněji. Ne jako v Glasgow. Skara Brae se řadí k nejnavštěvovanějším turistickým atrakcím souostroví. Pokud se tady opravdu našla mrtvola, musel být pachatel buď ne skutečný pitomec, anebo se tu vyznal o dost líp než ona.

Přibližně sto metrů od nízkého drátěného plotu kolem naleziště se obě zastavily u další modro-bílé pásky. Střežily ji dvě uniformované policistky. Jedna k nim popošla. Bradu měla zachumlanou pod vyhrnutý límec bundy, oči přimhouřené proti prudkému větru.

„Hned tady bude,“ oznámila Freye.

Na Gill se ani nepodívala.

O pár vteřin později mladá žena zahlédla, jak kdosi podlézá pod vnitřní páskou za kamenným stavením hlídače na samém konci archeologické lokality. Muž si stáhl bílou kombinézu i návleky na boty a pak se povolna, s hlavou skloněnou proti vichru, vydal po obvodu starodávné vsi. Když se přiblížil a konečně vzhlédl, okamžitě ho poznala. Samozřejmě za tu dobu zestárnul. Bylo to už patnáct let, co opustila Orkneje s vidinou, že to bude nadobro, avšak podle jeho obličejce se zdálo, jako by uplynuly věky. Na šedivých vlasech i bledé pokožce ošlehané větrem se to pochopitelně podepsalo, ale mírné hnědé oči byly pořád takové, jaké si je vybavovala. Když se coby desetiletá holka jednou v noci připlížila ze svého

pokoje do kuchyně a spatřila ho sedět za stolem s matkou rozrušenou tak, že ani nedokázala promluvit, byly ty oči zalité slzami. Ani jeden se jí tenkrát nepřiměl vysvětlit, co se stalo.

Jenže ona pochopila.

Jedna z policistek podala Fergusi Muirovi psací podložku, aby se pepsal, a detektiv podlehl vnější pásku směrem k nim.

Freya dočista zapomněla, že jsou tu dvě, dokud kolegyně nepromluvila.

„Já to vyřídím.“ Místní veteránka vykročila před ni, ve zvednuté ruce diktafon. „Detektive inspektore Muire, Gill Irvineová z *Orcadianu*. Co nám můžete povědět o –“

„Sklapněte, Gill Irvineová z *Orcadianu*,“ zahřímala a okázale ji obešel. „Vím sakra moc dobře, kdo jste, tak ten tyátr vynechte.“

Zastavil se až dva kroky před Freyou. Na sobě měl ošuntělý černý oblek, z nějž vykukovala modrá košile bez vázanky, a takhle zblízka jí nabídl i pohled na zanedbané, nejspíš už několikadenní strniště. Usmál se, udělal ještě jeden krok a pevně ji objal. Snažila se ovládnout, protože ho opravdu ráda viděla, ale celé tělo se jí v tom sevření napjalo.

Okamžitě ji pustil a svěsil ruce. Jen usmívat se nepřestal. „Už jsem zapomněl, že sis na citečky nikdy moc nepotrpěla. Ani jako škrvně ne.“

„Ahoj, strejdo Fergusi.“

Zasmál se a jí došlo, co řekla. Tváře měla bolestně otupělé zimou, a přesto cítila, jak se jí po nich rozlévá horko.

„Moc rád tě vidím, Zrzko. Tvoje máma říkala, že se sem vracíš.“

Tuhle přezdívkou neslyšela už léta. Naposledy v pubertě. „Přistěhovali jsme se před čtrnácti dny,“ odpověděla a zastrčila si za uši pramínky vlasů, které měly to oslovení na svědomí. „Zatím jsme tady jen krátce.“

„My? Takže ty a tvůj novomanžel?“

„Já a Tom, ano, ale není to zrovna *novomanžel*. Brali jsme se skoro před deseti lety.“

Sotva to vyslovila, bodlo ji u srdce. Že si to radši nenechala pro sebe. Vážně chtěla s Fergusem zůstat v kontaktu – a zpočátku byla svědomitá. Jenže jak čas letěl a Orkneje se v jejím zpětném zrcátku stále zmenšova-

ly, její e-maily a dopisy lidem, se kterými tu chtěla udržovat styky, řídly čím dál víc, až ustaly docela.

„Takže sis nechala dívčí jméno?“ zajímal se.

Slyšela ho, jenže jejímu mozku trvalo pár vteřin, než otázce přiřadily správný význam. „Ehm... ne. Nenechala, ale ty bys asi nevěděl, kdo je Freya Sinclairová.“

„Tak Sinclair? Tvůj muž je z Orknejí?“

„Ne, z Moffatu. To je u Dumfries.“

„Hm. Skoták, jo?“ Nakrčil obočí. „S takovým chlápkem chceš plouvat mezi skaliskama do vod klidného stáří?“

S pousmáním mírně pokrčila rameny. „Co ti na to mám říct? Slušný chlapi na Orknejších došli.“

„To pochybuju.“ Zhoupł se na patách. „A teď ses dala dohromady s touhle?“ Otočil se k Gill, která k němu usilovně natahovala diktafon. „Vypněte ten pitomej krám, nebo ho umlčím vlastnoručně!“

Novinářka kupodivu jednou udělala, co se po ní chtělo.

„Mámě se stejskalo, kdyžs byla pryč, víš,“ prohodil, když se zase obrátil k Freye. „Vím, že to neumí dávat najevo, ale stejskalo se jí. Vykládala mi, co se ti stalo. O tý nehodě. Už je ti líp?“

Freyin úsměv byl tentam. Znovu ucítila, jak se jí vichr zakusuje do bolavého boku. „Nikdy mi nebylo líp.“

„A sotva se tady zase objevíš, hned se k něčemu přimotáš.“

„Co se tady stalo?“

„Rád bych ti pověděl víc, ale mám přísněj zákaz od šéfa, bohužel. Nikomu ani muk.“

„Víme, že v jednom z těch stanů je tělo!“ vykřikla Gill.

Fergus Muir protočil panenky a Freye se zvlhnily rty. Pak se otočil k dotěrné reportérce a vyštěkl: „Takže to víte?“

„Je to vražda, detektive inspektore?“

„A co si takhle prodloužit víkend, he? Zrovna vy mi můžete... víte co. Přišel jsem čistě na základě hlášení, že se po mně ptá moje kmotřenka. S váma se nemíním bavit.“

Freye neušlo, že strelil nervózním pohledem po policistkách u pásky.

„Rozednívá se, vítr slábne,“ opáčila nevzrušeně Gill. „Na pláži každou chvíli dorazí pejskaři. Lidi uviděj ten váš cirkus, začnou si vzrušeně vypisovat, volat, sprádat všelijaký teorie. Nebylo by lepší svěřit se přímo nám, ať to uvedem na pravou míru?“

„Někdo už to stejně viděl,“ dodala Freya.

Fergus se k ní zachmuřeně otočil.

„Cestou sem jsem na návrší zahlídla muže. Postával na pláži a pozoroval, jak tady stavíte stany. Dalekohledem.“

„Vážně?“ Detektiv si prohrábl břidlicově šedivé vlasy. „Heleďte, oblastní velitel k tomu hodlá dneska vydat prohlášení. A máte pravdu...“ Zalétl pohledem k Gill. „Lidi budou žvanit, tak jako vždycky. Proto nechceme, aby něco prosáklo, dokud to sami nebudeme vědět s určitostí.“

„Takže to prozatím máme brát jako přísně důvěrnou informaci?“ navrhla Freyina kolegyně. „Ať máme aspoň trošku náskok před oficiálním prohlášením? To je fér návrh, no ne?“

„Jo, ale jedině mimo záznam,“ svolil Fergus a přešel do šepotu. „A myslím to smrtelně vážně, dámy. Nic z toho se nedostane ven ani o vteřinku dřív, než to oficiálně oznámí šéf. Jasný?“